

**AYNI SÜRELERDE DEĞİŞİK SOSYAL GÜVENLİK KURULUŞLARINA
TABİ OLARAK ÇALIŞMA HALİ VE BUNUNLA İLGİLİ
YARGITAY HUKUK GENEL KURULUNUN BİR KARARININ
İNCELENMESİ**

Osman Güven ÇANKAYA
Yargıtay 9.Hukuk Dairesi Üyesi

I. Giriş

Hukukumuzda, sosyal güvenliği sağlayan sosyal sigortalarda çokluk ancak yükümlülüklerde ve sosyal sigortalardan yararlanmada teklik ilkesi geçerlidir. Sosyal güvenlik yasaları, yasa kapsamına girmeyen sigortalılar arasında "Kanunla kurulan emekli sandıklarına aidat ödemekte olanları" saymışlardır. Örneđi 506 Sayılı Sosyal Sigortalar Kanunu'nun 3/I-f, 1479 sayılı Esnaf ve Sanatkarlar ve Diğer bağımsız çalışanlar Sosyal Sigortalar Kurumu Kanunu'nun 24/II-c, 2926 sayılı Tarımda Kendi Adına ve Hesabına Çalışanlar Sosyal Sigortalar Kanunu'nun 4/a maddelerinde bu doğrultuda düzenlemeler mevcuttur. 506 sayılı yasanın 3/I-f maddesi ile ilgili Hükümet gerekçesinde, bu kişilerin istisna tutulmalarının nedeni, ödenti ödemekte oldukları sandıkça sosyal güvenliklerinin sağlanmış bulunması olarak gösterilmiştir. Teklik ilkesi yargı kararlarında'da benimsenmiştir. (Yargıtay 10.Hukuk Dairesinin 8.10.1974 gün 3807 E, 6010 K, 21.Hukuk Dairesinin 3.4.1995 tarih 1810 E, 1115 K. sayılı kararları)

Ancak bu ilkelerin kabulü tatbikatta birçok ihtilaf yaratmaktadır. Zira aynı şahsın aynı dönemde farklı sosyal sigortalar kapsamına giren çalışmaları olabilmektedir. Bu gibi hallerde hangi sosyal sigortalar kurumuna tabi sayılacaktır. Bu yönden ve incelemeye konu Yargıtay Hukuk Genel Kurulunun 19.2.2003 gün 2003/21-60 esas, 2003/79 sayılı kararı çerçevesinde konuya açıklık getirilmeye çalışılmıştır.

II.Yargıtay Hukuk Genel Kurulu Kararı

Hukuk Genela Kurulunun 19.2.2003 gün 2003/21-60 esas, 2003/79 karar sayılı ilamında "Taraflar arasındaki 'tesbit' davasından dolayı yapılan yargılama sonunda; Mersin İş Mahkemesince davanın kabulüne dair verilen 14.2.2002 gün

Kamu-İş; C: 7, S: 3/2004

ve 2001/927 E,-2002/49 K. sayılı kararın incelenmesi davalılar vekilleri tarafından istenilmesi üzerine, Yargıtay 21.Hukuk Dairesinin 9.5.2002 gün ve 2002/2942 E, - 4201 K.sayılı ilamı ile; (...Davacı 1.9.1995 tarihinde zorunlu sigortalı olarak işe başladığını, 19.11.1998 tarihli Bağ-Kur yazısı ile 23.2.1995 tarihi itibariyle meslek odası kayıtlarından Limited Şirket ortağı olduğu anlaşıldığından Bağ-Kur'lu olduğunun bildirildiğini oysa bu şirkette 6-7 ay çalıştıktan sonra zorunlu sigortalı olduğunu bundan sonra fiilen bu şirkette faaliyet göstermediğini, 23.2.1995-1.9.1995 arası Bağ-Kur'lu, bu tarihten itibaren zorunlu SSK'lı olduğunun tesbitini talep etmiş mahkemece de talep aynen kabul edilmişse de, bu sonuca noksan inceleme ve araştırma sonucu ulaşılmış olup usul ve yasaya aykırı olmuştur.

Gerçekten davacının 1479 sayılı Yasa'nın 24-1 d maddesi gereğince Limited Şirket ortağı olması nedeni ile Bağ-Kur'lu olduğu uyumsuzluk konusu değildir. Uyumsuzluk davacının 1.9.1995 tarihinden sonraki dönemde zorunlu Bağ-Kur sigortalısı mı yoksa 506 sayılı Yasa anlamında sigortalımı sayılacağı noktasında toplanmaktadır.

Bu tür davalarda mahkemece öncelikle davacının ortağı olduğu limited şirketin, vergi kaydı uyumsuzluk dönemine ilişkin kazanç durumu ödenen vergiler Ticaret sicil kayıtları, şirket faaliyetinin devam edip etmediği davacının paydaş olup olmadığı gibi olgular araştırılmalı, öte yandan davacının zorunlu SSK'lı çalıştığı dönemlerde aldığı ücret işin devamlılığı vs.de tesbit edilmeli, tüm bu veriler birlikte değerlendirilerek fiilen çalışılan ve baskın kazancın öne çıktığı hizmete geçerlilik tanımak gerekirken noksan inceleme ve araştırma sonucu karar verilmesi usul ve yasaya aykırı olup bozmayı gerektirmiştir...) gerekçesiyle bozularak dosya yerine geri çevrilmekle,yeniden yapılan yargılama sonunda, mahkemece önceki kararda direnilmiştir.

Temyiz edenler : 1- Davalı Sosyal Sigortalar Kurumu vekili
: 2- Davalı Bağ-Kur vekili

Hukuk Genel Kurulu Kararı

Hukuk Genel Kurulunca incelenerek direnme kararının süresinde temyiz edildiği anlaşıldıktan ve dosyadaki kağıtlar okunduktan sonra gereği görüldü:

Tarafların karşılıklı iddia ve savunmalarına, dosyadaki tutanak ve kanıtlara, bozma kararında açıklanan gerektirici nedenlere göre, Hukuk Genel Kurulu'nca da benimsenen Özel Daire bozma kararına uyulmak gerekirken, önceki kararda direnilmesi usul ve yasaya aykırıdır. Bu nedenle direnme kararı bozulmalıdır.

Kamu-İş; C: 7, S: 3/2004

Sonuç : Davalılar vekillerinin temyiz itirazlarının kabulü ile, direnme kararının Özel Daire bozma kararında gösterilen nedenlerden dolayı H.U.M.K.nun 429. maddesi gereğince bozulmasına,19.2.2003 gününde oyçokluğu ile” karar verilmiştir.

Karşı oy yazısında ise “Davacının 23.2.1995 – 26.10.2001 tarihleri arasında Aldo İnşaat Ticaret Ltd.Şti.ortağı bulunduğu konusunda ihtilaf mevcut değildir.

Diğer taraftan davacının 1.9.1995 tarihinde Hayri Öner’e ait 21020097 sicil sayılı işyerinde hizmet akdi ile çalışmaya başladığı ve bu tarihte davacının ilk kez SSK.na sigortalı olarak tescil edildiği 30.9.1997 tarihine kadar tam olarak sigorta primlerinin ödendiği 1.10.1997 tarihinde 71037641 nolu işyeri girdiği primlerinin ödenmesinin süreli olduğu 1.9.1995 – 31.8.2000 tarihleri arasında adına 1892 gün sigorta primi ödendiği anlaşılmaktadır.

Davacı adına SSK.na prim ödendiği sürelerde davacının hizmet akdi ile çalışmadığı, bildirgelerin gerçeği yansıtmadığı ve sahte olduğu iddia edilmemiştir. Bu hususta kanıtta yoktur.

Davacının SSK.na sigortalı olarak tescil edildiği 1.9.1995 tarihinde davacı Bağ-Kur sigortalısı olarak tescilli değildir. Davacı daha sonra 24.11.1999 tarihinde Bağ-Kur tarafından resen 24.2.1995 tarihinden itibaren Bağ-Kur kapsamına alınmıştır.

Davacı tarafından Bağ-Kur’a hiç pirim ödenmemiştir.

Çözümlemesi gerekli olan davacının hizmet akdi ile çalıştığı itilafsız olup çalıştığı işyerinden adına S.S.Kurumuna pirim bildirgesi verilen ve primleri ödenen dönemlerin,S.S.Kurumuna bağlı sigortalı hizmetimi,yoksa Bağ-Kur sigortalısı mı sayılması gerektiği hususlarıdır.

1479 Sayılı Bağ-Kur yasasının 24/I bendi bağkur sigortalı sayılanları belirtmiş bu bendin d şıkında limited şirket ortaklığının Bağ-Kur sigortası sayılacağını açıklamıştır. İlk bakışta bu düzenleme gereği Limited Şirket ortağı olan davacının Bağ-Kur sigortalı sayılması gerektiği düşünülebilir

Ancak aynı yasa 24/II bendi ise I. bendin istisnaları olan Bağ-Kur sigortalısı sayılmıyacakları saymıştır. 24/II-c bendinde “Kanunla veya kanunun verdiği yetkiye dayanılarak kurulu Sosyal Güvenlik Kuruluşlarına prim ve kesenek ödeyenler ” in Bağ-Kur sigortalısı sayılmıyacakları açıkça belirtilmiştir.

Davacı, Bağ-Kur tarafından resen Bağ-Kur kapsamına alınmasına karar verildiği 24.11.1999 tarihinde ve önceki 1.9.1995 tarihinden itibaren SSK. Sigor-

Kamu-İş; C: 7, S: 3/2004

talısı olduğundan, 1479 sayılı Bağ-Kur yasasının 24/II-c maddesinde açıklanan ve Bağ-Kur sigortalısı sayılmayan sigortalılar kapsamına girmektedir. Bu nedenle anılan tarihlerde davacı Bağ-Kur sigortası sayılamaz.

21. Hukuk Dairesinin, Hukuk Genel Kurulu çoğunluğunca benimsenen bozma kararında somut olayda uygulanması gereken 1479 sayılı yasanın 24/II-c maddesinin tartışılmamasını ve bu maddenin açık düzenlemesi nazara alınmadan yazılı şekilde bozma kararı verilmesini dosya içeriğine ve anılan yasa hükmüne aykırı bulduğumuzdan Hukuk Genel Kurulu kararına katılmıyoruz.

Mahkeme kararının ısrar gerekçesi de yerinde değilse de, yukarıda açıkladığımız değişik gerekçe ile kararın onanması görüşündeyiz." denilmiştir.

III. Yargıtayın ilgili kararının değerlendirilmesi

1- Genel olarak:

Yukarıda kısmen açıklandığı gibi bir sosyal güvenlik kurumu ile ilişkili bir kimsenin aynı sürelerde diğer bir sosyal güvenlik kuruluşuna üyeliğinden söz edilemeyecektir.

Öncelikle belirtmek gerekirken bu kuralın uygulanabilmesi için tabii olduğu sosyal sigortalar kurumuna sigortalı olabilmesi için aranılan şartların gerçek olması gerekir. Eğer bu şartlar gerçeğe uygun değilse başka bir anlatımla muvazaalı ise kanuna karşı hileli sigortalılığın primleri ödenmiş olsa dahi sigortalı hizmet sayılması mümkün değildir. Burada incelenecek olan yasanın aradığı şartlara uygun fiili çalışma sonucu kazanılan sigortalılık halleridir.

Muvazalı sigortalılık hallerini somut olayların özelliklerine göre mahkemelerde değerlendirilmesi gerekir. Ancak, çok tartışılan 1479 sayılı yasanın 24/I-b,c,d,e,f,g maddelerinde Bağ-Kur kapsamına alınan, Kollektif şirketlerin ortakları, Adi Komandit Şirketlerin komandite ve komanditer ortakları, Limited Şirketlerin ortakları, sermayesi paylara bölünmüş Komandit şirketlerin komandite ortakları, donatma iştirakleri ortakları, Anonim Şirketlerin kurucu ortakları ile yönetim kurulu üyesi olan ortaklarının, ortakları oldukları şirketlerde hizmet akdi ile çalışmalarının mümkün olup olmadığı, bu gibi kişilerle yapılan hizmet akitlerinin muvazaalı sayılıp sayılmayacağı hususlarına değinmek gerekir. Ülkemizde bilinen bir gerçektir ki Anonim Şirketler dışında kurulan şirketler genelde aile şirketi şeklinde oluşmakta az sayıda ortaklardan birisi yönetici olarak atanmakta 506 sayılı yasaya tabi olarak çalıştıkları sosyal sigortalar kurumuna bildirilmekte ve adına prim ödenmektedir. Bu tür şirket ortaklarının ve kurucularının üçüncü şahısların işyerlerinde 506 sayılı yasaya tabi sigortalı olarak çalışmalarına mani bir yasal düzenleme mevcut

değildir. (incelenen Hukuk Genel Kurulu Kararlarında olduğu gibi) Ancak bizzat ortağı olduğu şirkette hem işveren hem işçi statüsünü taşıması mümkünmüdür. Mümkün görülmesi halinde çalışmanın hangi hallerde gerçek hangi hallerde muvazalı olduğunu ayırt etmek için kıstaslar belirtmek çok zordur. Esasen yasaların düzenleniş şekilleri ve amaçları nazara alındığında yukarıda sayılan şirket ortaklarının çok istisnai haller dışında (örneğin faaliyet alanı geniş olan şirketlerin yönetiminde söz sahibi olmayan ve çok az bir hisse sahibi ortağın şirketin yönetimi dışındaki faaliyet alanında fiilen çalışma halleri) kendi şirketlerinde hizmet akdi ile çalışmalarının mümkün olmadığı, bu şirketlerde yönetimde görev alan ortaklarla şirket arasındaki ilişkinin vekalet akdi olduğunun kabulü gerektiği kanaatindeyim. Şunu da belirtmek gerekirken Anonim Şirketlerin kurucu ortakları ile yönetim kurulu üyesi olan ortakları dışındaki ortaklarının anonim şirkete ait işyerlerinde hizmet akdi ile çalışmaları mümkündür.

2. Hukuk Genel Kurulu Kararının Kapsamı:

Hukuk Genel Kurulu kararında çatışan farklı sigorta kurumlarına tabiyetin gerçek olduğu kabul edilerek sonuca gidilmiş ve somut olayda her iki kuruma (SSK.ve Bağ-Kur'a) zorunlu sigortalık söz konusudur.

506 sayılı yasanın sigortalı sayılmayanları düzenleyen 3/I-F ve 1479 sayılı yasanın 24/II-c maddelerinde kanunla kurulu sosyal güvenlik kuruluşlarına prim ödeyenler kanun kapsamı dışında tutulmuştur. Anılan maddelerde prim ödemenin zorunlu ve isteğe bağlı olması şeklinde bir ayırıma gidilmemiştir. Ancak burada amaca göre yorumla sonuca gitmek gerekir. Esas olan zorunlu sigortalılıktır. Bir sigorta kurumuna zorunlu sigortalı olan bir şahsın aynı süre için diğer bir sosyal güvenlik kuruluşuna isteğe bağlı sigortalı olamaması gerekir. İsteğe bağlı sigortalık zorunlu sigortalılığı sona eren ve yasa ile kurulmuş başka bir sosyal güvenlik kuruluşuna zorunlu sigortalı olmayan kişilere getirilmiş bir sigorta kolu olarak kabul edilmelidir. Kanunla kurulu bir sosyal güvenlik kurumu kapsamında zorunlu sigortalı olan bir şahsın, kanunla kurulu başka bir sosyal güvenlik kuruluşuna isteğe bağlı sigortalı olabileceğini kabul etmek kaos doğuracağı gibi sosyal güvenlik kurumunun amaçları ile de bağdaşmadığı kanaatindeyim.Esasen 506 Sosyal Sigortalar Kurumu Yasasının 85 ve 1479 sayılı Bağ-Kur Yasasının 79.madde düzenlemeleride bu doğrultudadır. Yargıtay 10.Hukuk Daireside 12.11.1991 gün, 6951-8987 sayılı kararında aynı görüş benimsemiştir.

Değişik sosyal güvenlik kuruluşlarına tabi çalışan zorunlu sigortalıkların hangisine geçerlik tanınması gerektiği araştırılırken zorunlu sigorta primi ödemesinin tesbiti ile yetinilmemeli, bu primin ödenmesini gerektirecek yasal koşulların mevcut olup olmadığı araştırılmalıdır. Prim ödemekle birlikte sosyal sigortalılık

veya Bağ-Kur sigortalığının koşulları mevcut değilse prim ödenmesine rağmen prim ödenen sigorta kurumu sigortalığına değer verilemez.

Sigortalığın çatışması halinde yukarıda açıklanan geçerlilik ve prim ödeme koşulları birlikte gerçekleşmeyen sosyal sigorta kurumundaki sigortalığa değer verilmemesi gerekir.

Farklı sigorta kurumlarındaki çalışan zorunlu sigortalılıkların gerçeği yansıttığı anlaşıldığı halde;

Birinin tescili daha önce yapılmış ve primleri ödenmişse (incelenen Hukuk Genel Kurulu kararında olduğu gibi) bu sigorta kurumuna zorunlu sigortalık devam ettiği sürece, diğer sigorta kurumunda zorunlu sigortalı olmasına rağmen tescil yapılmamış ve primleri ödenmemişse, tescili yapılan ve primleri ödenen sigorta kurumuna sigortalığına değer vermek gerekir. Her iki sigorta kurumuna tescil yapılmış ve primleri ödenmişse önce hangi sigorta kurumuna tescili yapılmışsa bu sigorta kurumuna bağlı olarak zorunlu sigortalığı devam ettiği sürece bu sigorta kurumundaki zorunlu sigortalığına geçerlilik tanınmalıdır. Ancak ilk tescil edildiği ve primleri ödenen sigorta kurumuna zorunlu sigortalığı sona erdiğinde, diğer sigorta kurumuna zorunlu sigortalığı devam ediyorsa bu ikinci kurumdaki zorunlu sigortalığına değer verilip primler bu kurumca alınmalıdır. Bazı yazarlar, bu gibi durumlarda tescil tarihine değil, hangi faaliyetin daha önce başladığına bakılarak sonuca varılması gerektiğini savunmaktadırlar. Ancak tatbikatta hangi faaliyetin daha önce başladığını tesbit etmekteki zorluklar, bu konulardaki ihtilafların genelde yargı kararlarıyla çözümlenmesi yoluna gidilmesi, özellikle hizmet tesbit davalarında 506 sayılı yasanın 79. maddesinde düzenlenen beş yıllık dava süresinin Yargıtay'ca hak düşürücü süre olarak kabul edilmesi gibi nedenlerle bu görüşün kabulü halinde sonuca ulaşmak güçleşecektir. Bu nedendir ki tescile değer vermek ihtilafları azaltacak ve daha çabuk sonuca varılabilecektir.

Farklı iki sosyal sigorta kurumunu aynı tarihte ayrı ayrı tescil edilme ve primlerini ödeme halinde ise Hukuk Genel Kurulunca benimsenen baskın hizmet kıstası tartışılabilir. Ancak; Hukuk Genel Kuruluna iki üye tarafından yazılan karşı oy yazısından da anlaşıldığı gibi karara konu somut olayda iki ayrı sigorta kurumuna aynı anda tescilin söz konusu olmadığı, sosyal sigortalar kurumuna 1.9.1995 tarihinde tescili yapılan davacının 31.8.2000 gününe kadar 506 sayılı yasaya göre zorunlu sigortalığının devam ettiği, hizmet akdi ile çalışmanın ortağı olduğu Limited Şirket işyerlerinde gerçekleşmediği üçüncü kişilere ait işyerlerinde hizmet akdi ile çalıştığı, 506 sayılı yasa gereği tescil edildiği tarihte Limited Şirket ortağı olmasına rağmen Bağ-Kur'a tescil edilmediği ve dava tarihinde dahi Bağ-Kur'a prim ödemediği görülmektedir.

Bu nedenle karara konu olayda "baskın hizmet" kıstasına başvurulmaması gerekir. Hukuk Genel Kurulunun bozma kararı somut olaya uygun düşmemektedir. Hukuk Genel Kurulu kararında "fiilen çalışılan ve baskın kazancın öne çıktığı hizmette geçerlik tanınması gerektiği" gerekçesine dayanılmıştır. Dava konumuzda 506 sayılı yasaya göre kuruma bildirilen ve primleri ödenen sürede fiilen çalışılma ve Bağ-Kur sigortalık sebebi olan Limited Şirket ortaklığı ihtilaf konusu değildir. Böyle hallerde fiilen çalışma kıstasına dayanılmaz. Zira hizmet akdinde fiilen çalışma arandığı halde, Limited Şirket ortaklığında ortak olmak yeterlidir. Baskın kazanç kıstasına bu tür davalarda dayanılması ihtilafları artırır niteliktedir. Zira başka bir yerde hizmet akdi ile çalışan ve 506 sayılı yasa gereği Sosyal Sigortalar Kurumu sigortalısı olan bir kimsenin aynı zamanda şirket ortağı olması nedeni ile şirketin kar ettiği ve ortağına hizmet akdinden kazandığından fazla kar payı verdiği dönemlerde ortak Bağ-Kur sigortalısı, şirketin zarar ettiği veya hizmet akdinden kazanılan ücretten az kar payı dağıttığı dönemlerde S.S.Kurumu sigortalı sayılacaktır. Ülkemizde resmi kayıtlardaki ücret ve kar payları ile gerçek ücret ve kar paylarının farklılıklara çok sık raslanan bir gerçek olduğunda göz önünde bulundurulduğunda baskın kazanç kıstası ihtilaf ve davaları artırmaktan başka işe yaramayacaktır.

Bu sebeplerle ülke gerçekleride göz önünde bulundurularak aynı anda kanunla kurulu sigorta kurumlarına tescil edilen (SS.Kurumu ve Bağ-Kur'a) sigortalının Sosyal Sigortalar Kurumuna olan sigortalılığına değer vermek gerekir. Zira Sosyal Sigortalar Kurumu sigortalılığı hizmet akdine ve fiili çalışmaya dayanmaktadır. Şirket ortaklığından doğan Bağ-Kur sigortalılığı ise sermaye ile katılan bir ortaklığın sonucudur. Zorunlu sigortalılıkta fiili çalışmanın öncelikli olduğunun kanıtı sigorta müesseselerinin doğuşu ve gelişimindeki aşamalar ve konulan kurallardır.

IV. Sonuç :

İhtilaflar çözülürken konulacak kıstaslar yeni sorunlar yaratmamalıdır. Objektif esaslara değer verildiğinde kurumların uygulamaları kolaylaşacağı gibi mahkemelere intikal edecek dava sayısı da azalacaktır. Bu nedenlerle Hukuk Genel Kurulu'nun kararı ile sınırlı olarak özellikle Sosyal Sigortalar Kurumu zorunlu sigortalılığı ile Bağ-Kur zorunlu sigortalılığının çatışması durumunda hangi hallerde hangi kurum sigortalı olacağına değer verilmesi gerektiğinin ölçütlerinin ortaya koymaya çalıştık.

Bu kıstaslar her iki kuruma sigortalılık şartlarının gerçek yani hileli olmadığı hallerde geçerlidir.

Bunları kısaca özetlersek;

-Kurumlardan birisine tescil daha önceki tarihi taşıyorsa, bu tescile değer verilerek sigortalının tescil edildiği bu kuruma zorunlu sigortalılığı devam ettiği sürece diğer sigorta kurumuna zorunlu sigortalılık şartını taşıyorsa bu ikinci sigorta

Kamu-İş; C: 7, S: 3/2004

kurumu sigortalısı sayılmayacak, ancak birinci sigorta kurumu zorunlu sigortalılığı sona ermişse ve bu tarihte ikinci sigorta kurumu zorunlu sigortalılık koşulları devam ediyorsa ancak ikinci sigorta kurumuna sigortalılığı bu tarihten başlayacaktır. (Yargıtay 10.Hukuk Dairesinin 16.2.1992 T. 1992/291-6663, 17.2.1992 T, 1991/9686 E, 1992/1798, 4.3.1993 T, 1991/10154 E, 1993/2173 K, 24.12.1993 T, 1992/7278-12161, 21.Hukuk Dairesinin 3.4.1995 T, 1995/1810-1115, 9.2.1998 T, 1998/485-690, 22.2.2001 gün, 2001/1243-1381 sayılı kararlarında da bu görüş benimsenmiştir.) Burada ölçüt zorunlu sigortalılık olmalıdır. İsteğe bağlı sigortalılık esas alınmamalıdır.

-Bir kimsenin Sosyal Sigortalar Kurumuna ve Bağ-Kur'a aynı tarihte tescil edildiği anlaşılması halinde fiili çalışmaya üstünlük tanıyarak Sosyal Sigortalar Kurumu zorunlu sigortalılığı devam ettiği sürece Sosyal Sigortalar Kurumu sigortalılığına değer verilmeli, Sosyal Sigortalar Kurumu zorunlu sigortalılığı sona erdiğinde Bağ-Kur zorunlu sigortalılık koşulları devam ediyorsa Bağ-Kur sigortalılığı sayılmalıdır.

-Başlangıçta zorunlu sigortalı sayıldığı sosyal güvenlik kuruluşundaki zorunlu sigortalılığı sona ermesi sebebiyle ikinci sosyal güvenlik kurulu zorunlu sigortalısı sayılan ve ikinci sosyal sigorta kurumu üyeliği devam eden sigortalının, ikinci sigorta kurumuna zorunlu sigortalılık şartları devam ettiği sürece, birinci sigorta kurumu zorunlu sigortalılık şartlarına tabi olarak yeniden çalışmaya başlasada ikinci zorunlu sigorta kurumu sigortalısı sayılmalıdır. Ancak ikinci sigorta kurumu zorunlu sigortalılık şartlarını yitirdiği tarihte, birinci sigorta kurumu sigortalısı olabilecektir.

Bu esaslarla uyumlu olmayan inceleme konusu Yargıtay Hukuk Genel Kurulu kararındaki bozma gerekçesi kanımızca zorunlu sigortalılıkta güdülen amaca ve somut olaya uygun ve doğru bir gerekçe olarak nitelendirilemeyecektir. Bu nedenlerle karşı oy yazısındaki görüşler benimsenmiştir.

KAYNAKÇA

Çemberci, Mustafa	: Sosyal Sigortalar Kanunu Şerhi 1985
Çemberci, Mustafa-Uygur Turgut	: Bağ-Kur Kanunu Şerhi 1979
Güzel, Ali/Okur, Ali Rıza	: Sosyal Güvenlik Hukuku 1992
Aslanköylü, Resul	: Sosyal Sigortalar Kanunu Yasası 2003
Araslı, Utkan	: Sosyal Güvenlik ve Sosyal Sigortalar 2002
Akın, Levent	: Bağ-Kur Sigorta Yardımları 1996
Çakmak, İhsan	: Şerhli Sosyal Sigortalar Kanunu 2002
Tuncay, A.Can	: Sosyal Güvenlik Hukuku Dersleri 1998